

Aleksis K

Irti piipistä

Edukunnassa ollaan laajasti sitä mieltä, että ravintoloissa ei saa polttaa piipiä. Jos joku silti piippaa erillisessä piiphuoneessa, hänelle ei ainakaan saa tarjoilla mitään muuta, esimerkiksi ruokaa tai juomaa, koska piip on erityisen epäterveellistä ruoan tai juoman kanssa. Sitä paitsi tarjoilu voi vain lisätä piippaamista, koska moni muuten raitis sortuu piippaamaan vain juovuspäissään.

Varmaan tuo on aivan oikein, kun kerran eduskunnassa ollaan sitä mieltä.

Tarjoilun lopettaminen ei kuitenkaan ole vielä lopullinen ratkaisu piipin syntiin. Onhan mahdollista, että jotkut piintyneimmät piippailijat piippaavat josakin nurkkajuurissa kuivin suin, siis nauttimatta mitään muuta kuin piipiä, josta tosin ei voi nauttia.

Tarvitaankin siis lisää valvontaa ja toimia, jotta piipistä päästään kokonaan eroon. Ensinnäkin on kiellettävä piipistä puhuminen. Merkkinä on kielletty lähes kaikkialla paitsi Saksassa, mutta yhä edelleen – eduskunnan keskustelussakin – puhutaan avoimesti piiplaista ja yleensä piippaamisesta. Edes laajoissa seksilakikeskusteluissa ei mainita itse sitä sanaa, josta on pohjimmitaan kysymys ja jota muualla käytetään väli-merkkinä, mutta piipkeskusteluissa inhottava kohde mainitaan nimeltä moneen kertaan. Piipin nimen kuuleminen aikuisten suista käsin saa arvostelukyvottoman nuorison luulemaan, ettei se olekaan vaarallista, ja niin sitten yhä uudet sukupolvet sortuvat piippaamaan.

Myös Jörn Donner ja formulakiset on kiellettävä, ja elokuvista on leikattava pois kohdat, joissa piipataan. Niitähän on varsinkin takavuosien leffoissa, joissa sarjamurhaajat ruumiskasan äärellä tai alastomina piehtaroivat rakastavaiset kiihkeästi lemmenhetken päätteeksi panevat piipiksi. Sellaista ei voi näyttää edes yli 18-vuotiaille.

Lisäksi on määrättävä, että jos joku kaikesta huolimatta jossakin edelleen polttee piipiä, hän ei saa ainakaan vetää savua henkeen, koska henkeen vedettynä se aiheuttaa aavekipuja, abskessia, adamantinoomaa, Addinsonin tautia, adenomyosia ja muita lääkärikirjoissa mainittuja sairauksia hamaan ödeemaan saakka.

Koska passiivinen piip aiheuttaa suuria haittoja myös ympäristölle, on kiellettävä paitsi henkeen vetäminen, myös ulos puhaltaminen. Kun nämä molemmat ovat kiellettyjä, piipin polttaminen käy käytännössä mahdottomaksi ja loppuu siihen paikkaan. Ellei itse piippaus lopu, loppuvat piippaajat, jotka tukehtuvat omaan mahdottomuutensa, kun eivät saa hengittää sen paremmin sisään kuin uloskaan.

Jotta uusia lakeja todella kunnioitetaan, tarvitaan tietysti riittävää valvontaa. Poliisien tunnettua ylimiehitystä ja pitkästymistä voidaan torjua sillä, että osa virkavallasta määrätään piipinvalvontatehtäviin. Piip-poliisit voivat esimerkiksi partioida pareittain ravintoloissa ja korttelien kulmilla, ja heillä tulee tietysti olla mukanaan kelvolliset piippi-metrit, joilla voidaan puhalluttaa vastaantulijoita sen selvittämiseksi, onko tullut piipatuksi vai ei.